

Tukahdutetut 2

IKI- LIEKKI

Helmi Tolonen

Helmi Tolonen

Ikiliekki

Tukahdutetut 2

© 2022 Helmi Tolonen

Kannen kuva: Engin Akyurt

Sisuksen taitto: Helmi Tolonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6664-4

Kaikille, joita Polte kosketti.

Kirjoitan teille.

KIINNITTYMINEN – TUKAHDUTETUT – HE JA ME

IKILIEKKI

THOMAS

Aluksi oli vain jälki. Harmiton, mustelmantapainen läikkä keskellä selkääni. Iholleni ilmestyneen jäljen todellinen luonne paljastui ajan kuluessa. Salakavalasti ja hiljalleen, lopulta hyökyn.

Uskoin, että *se* olisi voinut halutessaan lähteä. Vaihtaa isäntäkehoa. Mutta sille oli syynsä, miksi se halusi juuri minut. Sitä ei haitannut, että pistin vastaan. Vaikka taistelin joka hetki vastustaakseni sen tahtoa.

Lopulta minun oli oman henkeni uhalla pakko taipua. Se halusi minut – niin hankalaa kuin hallitsemiseni olikin – sillä se halusi jonkun yhtä päättäväisen ajamaan omaa etuaan.

Mutta päätin jo alussa, ettei se tulisi koskaan saamaan minua.

Ei ainakaan kokonaan.

KIINNITTYMINEN

Luku 1

Ennen

Thomas

Olin luvannut itselleni – ja Andrelle – etten murehtisi liikaa Milon perään. Totta puhuen onnistuin siinä hetkittäin. Keskityin oppituntiin, tein muistiinpanoja, olin läsnä.

Mutta vain hetken.

Eräillä nimeltä mainitsemattomilla vanhemmilla vuosiluokkalaisilla, sekä Milolla koulupäivä sattui päättymään tänään paria tuntia aikaisemmin, kuin minulla. Se tiesi vain yhtä asiaa: Milo oli jossain saamassa turpaansa. Osittain sen vuoksi, etten minä ollut pitämässä hänen puoliaan. He vaanivat Miloa milloin missäkin yllättääkseen hänet, milloin mistäkin syystä.

Tänäänkin koitti hetki, jolloin en enää pystynyt olla ajattelematta asiaa. Vaihdoin asentoa kovalla puisella penkillä ja pyörittelin kynää

sormissani niin aggressiivisesti, että se uhkasi katketa. Hyvä ystäväni Andre huomasi pinnani alkaneen kiristyä ja hän tiesi tasan tarkkaan, mistä syystä. Hän kurtisti minulle kulmiaan ja pudisti päätään. Hän tiesi, mitä suunnittelin tekeväni. Opettajamme odotti meiltä luokassa ehdotonta hiljaisuutta, mutta jos Andre olisi voinut puhua, hän olisi sanonut ”älä puutu siihen”.

Mutta en osannut olla puuttumatta. Milo tarvitsi minua, enkä kesännyt enää.

”Anteeksi, opettaja. Saisinko poistua hetkeksi?” kysyin käsi kollaha ja kuulin Andren huokaisevan hiljaa. Opettaja tihrusti suuntaani. Hän tuskin näki minua, mutta päätteli ääneni perusteella minun istuvan jossain luokan oikeassa laidassa. Hän tarvitsisi uudet silmälasit.

”Pitäisi päästä vessaan”, sanoin. Aloin kuulostaa kärsimättömältä.

Opettaja nyökkäsi ja ponkaisin ylös pulpetin äärestä. Pakkasin nopeasti repun ja heitin sen olalleni. Minulla ei ollut aikomustakaan palata lopputunniksi takaisin.

Juoksentelin ympäriinsä käytävillä. Tobias ja hänen kiusaajakumppaninsa hyödynsivät syrjäisiä paikkoja. Useimmat niistä olivat tulleet minulle tutuksi. Lähestyessäni päämäärääni aloin kuulla ääniä. Seurasin niitä aina siihen saakka, että saavuin poikien vessojen oven eteen.

Milo oli luultavasti ollut aikeissa mennä vessaan, mutta porukka oli yllättänyt hänet sisäpuolelta. Milo ei ollut ennättänyt kauas karkuun – Tobias oli parhaillaan hänen kimpussaan käytävän puolella. Milon reppu oli auennut ja sen sisältö oli levinnyt pitkin lattiaa. Hanna ja Roderik kannustivat Tobiasta molemmin puolin ja tukkivat kummatkin pakotiet Milolta.

“Hei, ääliö!” huusin Tobiakselle ja riuhtaisin Hannan tieltäni. Hanna törmäsi häkeltyneenä seinään ja satutti olkapäänsä. Revin Tobiaksen irti Milosta ja paiskasin hänet seinää vasten. Pitelin häntä paikallaan, kun löin häntä nyrkillä kaksi kertaa silmäkulmaan. Aioin antaa vielä kolmannenkin iskun, mutta pysäytin käteni ilmaan lähelle hänen kasvojaan. Tobias ulvoi kivusta ja nyyhkytti, kuin pikkulapsi.

“Hakkaan pääsi tohjoksi, jos kosket vielä kaveriini”, kuiskasin hänen korvaansa ja päästin irti. Tobias juoksi kavereineen paikalta ja katselin veristä kättäni, jonka iho oli auennut rystysten kohdalta.

Milo poimi levinneet koulutarvikkeet reppuunsa ja tarkasteli, oliko hänen koulupukunsa hajonnut mistään suunnasta.

“En opi puolustamaan itseäni, jos tulet aina väliin”, hän sanoi vaikeana. “Kiitos, kuitenkin... taas.”

Tobiaksen ja muiden häätäminen kävi minulle melkein jo harrastuksesta. Vaikka aiheutin heille minkäläistä jälkeä, he eivät kuitenkaan tajunneet pysyä kaukana. Raivostuttavaa.

Tuhahdin Milon sanoille. “Et opi puolustamaan itseäsi olemalla nyrkkeilysäkki”, vastasin. “Oletko kunnossa?”

“Ei minulla ole mitään hätää, mutta katso kättäsi. Sehän on ihan pask-” Milo katkaisi puheensa nähdessään Susannen, koulumme rehtorin. Piilotin käteni selkäni taakse ja toivotin hänelle hyvää ilta-päivää. Milo painoi vaitonaisena katseensa lattiaan.

“Hyvää ilta-päivää teillekin”, Susanne sanoi kireästi. “En halua enää jatkossa kuulla epäsiistiä kielenkäyttöä, onko selvä?”

Kysymys oli selvästi osoitettu Milolle, joten hän nyökkäsi syvään. Lähdimme kävelemään vastakkaiseen suuntaan, johon Susanne oli suuntaamassa.

“Kätteni on kunnossa. Mitä muuten teet illalla?” kysyin. Miloa kiussattiin niin usein, ettei se ollut mikään päivän puheenaihe, että hän oli saanut osansa Tobiaksen pahoinpitelystä. Siirryimme muihin aiheisiin mahdollisimman nopeasti.

“Öh... en tiedä. Varmaan luen kokeeseen tai jotain”, Milo sanoi.

“Liity minun ja Andren seuraan”, sanoin ja lisäsin hiljempaa: “Tiedät varmaan sen vajan, joka on käytössä ulko-varastona? Tule sinne vähän yli kymmenen jälkeen.”

Milo empi. Arvelin, että se saattoi liittyä pelkoon Tobiaksesta ja muista. Minulla oli vahva tunne, etteivät he yrittäisi mitään enää samalle päivälle, mutta ymmärsin Milon varautuneisuuden. Oli helpompaa lukittautua illan tullen omaan makuusaliin, kuin kulkea hiljaisuuden jälkeen valvomattomilla teillä.

“Mietin sitä, mutten viitsi luvata mitään”, hän sanoi lopulta. Ehkä Milo harkitsi aidosti, mutta hänen vastauksensa oli myös hänen tapansa sanoa kohteliaasti “ei”.

“Selvä. Mutta tiedät ainakin, mistä meidät löytää”, sanoin.

Katseemme kohtasivat hetkeksi ja hän painoi alistuneen katseensa lattiaan. Milo näytti vieläkin häpeävän aikaisempaa, vaikka olikin kiitollinen avustani. Vihasin nähdä pelon ohjailevan hänen päätöksistään siinä, mitä hän uskalsi tehdä mihinkin kellon aikaan. Toivoin hartaasti, että jotain tapahtuisi. Mikä tahansa sysäys, mikä saisi hänet nousemaan kiusaajiaan vastaan.

Kunpa siinä ei menisi kauan.

Illan tullen hiippailin ystäväni Andren kanssa ulos makuusalitamme. Hiljaisuus oli koittanut ja joka paikka koulussa oli niin sanotusti vaaravyöhykettä valvojan vuoksi. Andre kantoi reppua, johon olimme pakanneet pelikortit, karkkia, sipsejä ja limsaa. Joskus hyvin

harvoin olimme saaneet käsiimme juomista kiellettyintä – alkoholia. Mutta oli kirjoittamaton sääntö, että emme nauttineet sitä ennen koeviikkoa.

Yleensä perjantai-illat olivat sellaisia, jona saattoi olla useampi kuin yksi valvoja liikkeellä. Se teki ulos livahtamisesta paljon hankalampaa, joten olimme pyhittäneet torstain meidän ensisijaiseksi illanviettopäiväksemme.

Meidän piti kulkea pitkän käytävien äänettömästi, kuin mahdollista. Siksi loin paheksuvan katseen, kun Andren repusta kuului rapinaa, joka oli kaikesti peräisin sipsipussista. Andre kiristeli hampaitaan.

”Pakkaa ensi kerralla paremmin”, sanani olivat kuiskaustakin hiljaisempia, mutta Andre ymmärsi ne silti.

”Sori”, hän vastasi.

Nurkan taakse pujahtaessamme meni todella läheltä, että olisimme törmänneet toiseen vastaan tulevaan porukkaan. Meinasimme kaikki huutaa yhteen ääneen suurta yhteentörmäystä väistäessämme. Pyssähdyimme joka iikka hengitystä pidätellen kuuntelemaan, oliko valvoja havahtunut lievästä meluamisestamme. Kun hiljaisuutta jatkui, eikä valvojan kiireisiä askeleita kuulunut saapuvan suuntaamme, jatkoimme kaikki vähin äänin matkaa omiin suuntiimme. Andre pyyhki hikeä otsaltaan. Vielä silloinkaan, kun olimme astuneet ulkoilmaan, emme uskaltaneet huokaista helpotuksesta. Vasta metsään päästyämme saatoimme alkaa juttelemaan normaalisti.

”Sanoin Milolle, että hän voi liittyä seuraamme, jos haluaa”, sanoin.

Andre nyökkäsi, mutta jätti vastaamatta tarkoituksella. Hän ja Milo eivät tulleet juttuun oikein missään mielessä. Se ei tullut esille nälvimisenä tai riitelynä, vaan kiusallisena ilmapiirinä.

“Tobias ja muut painostavat Miloa aika paljon nykyään”, totesin jälleen, luultavasti tyhjälle. “Se vaikuttaa pahenevan, mitä pidempään sitä jatkuu.”

Andre huokaisi hiljaa. “Rystysistäsi päätellen pelastit hänet taas.”

“Eivät kaikki ole tarpeeksi vahvoja puolustamaan itseään”, sanoin melko ärhävästi. “Minusta vastuu puolustamisesta kuuluu niille, joilla on rohkeutta ja vahvuutta. Minä en pelkää kipua, enkä henkistä painetta. Miksi siis en auttaisi?”

“En tiedä. Ei Milo välttämättä auttaisi sinua, jos osat kääntyisivät.”

“Et tunne Miloa. Joskus voi olla helpompi puolustaa muita, kuin itseään.”

Keskustelumme Milosta jäi siihen. Saavuimme vajalle, jonka kahva oli paksun ruosteisen ketjun lukitsema. Se ei kuitenkaan ollut sisäänkäyntimme, vaan ylös liukuva ikkuna vajan seinässä. Andre riisui repun selästään heittääkseen sen edeltä sisään.

Outo ääni sai meidät pysähtymään niille sijoillemme. Se kuului metsästä, jostain päin tulosuunnastamme. Ääni oli laahaava, mutta kevyt. Sellainen, jota en ollut kuullut aiemmin. Se loppui siinä samassa, kun pysähdyimme.

“Kuulitko sinäkin sen?” kysyin.

“En voinut olla kuulematta.”

Tuntui siltä, kuin jokin tuijottaisi meitä pimeydestä takaisin. Se oli pelottavaa, mutta kummallisella tavalla houkuttelevaa.

“Mennään katsomaan, mikä se oli”, sanoin.

“Ei todellakaan mennä. Mennään äkkiä sisään ja toivotaan, että se menee pois.”

“Se? Pidätkö sitä jonain eläimenä tai *olentona*?” Ajatus innosti minua vähäsen.

“Lopeta, Thomas. En tykkää tuollaisista pelottelujutuista yhtään.”

“Odota tässä”, sanoin ja jätin Andren hetkeksi taakseni. Jostain syystä minua ei pelottanut enää ollenkaan lähestyessäni sitä jotain. Se kiehtoi minua valtavasti. Minun täytyi silti myöntää, että epäilyks hiipi aikeisiini pimeyden nielaistessa minut. Oloni oli yhtäkkiä kovin orpo ja haavoittuvainen, eikä äänenlähteen kohtaaminen tuntunutkaan enää kauhean hyvältä idealta.

“Thomas?” Andre vinkaisi vajan suunnalta. Hänen äänensä oli etäinen, joten olin tullut kävelleeksi melko syvälle metsään. Kuun valo valaisi metsää vain läikittäin.

Sitten kuulin sen saman laahaavan äänen. Se tuli lähemmäs. Jokin liikkui minua kohti määrätietoisesti. Otin yhden taka-askeleen. Sitten toisen.

Tunsin sen lähestyvän, koko ajan vain...

Näin varjon vilahtavan edessäni ja jotain humahti kehoani vasten. Jouduin ottamaan puusta tukea, jotten olisi kaatunut. Aluksi luulin, että jokin oli mennyt lävitseni, mutta sitten tajusin sen imeytyvän sisääni. Se sattui vietävästi. Hetken ajan tuntui, kuin ihoni alla olisi sadoittain ampieksia. Pistelyä, väreilyä, kuumotusta ja liikettä, joka oli niin *elävää*. Yritin keskittyä hengittämiseen, vaikka olisin vain halunnut huutaa.

“Thomas! Mitä siellä on?” Andre kysyi arasti.

Puristin puuta niin, että kaarnaa kaivautui kynsieni alle. Huohotin ja yritin sietää tuntemuksiani. En olisi varmaan kestänyt sitä enää kauan, mutta tunne oli loppujen lopuksi ohi melko nopeasti. Jäljelle jäi vain outo, hieman turtunut olo. Päässäni oli paineen tunnetta, korvani olivat lukossa.

Mitä helvettiä juuri tapahtui?

Palasin Andren luo. Hänen ilmeensä minut nähdessään kertoi jo itsessään paljon.

Vanessa on ryhtynyt ystäviensä avulla selvittämään keinoa purkaa kirous, joka on riivannut koulun väkeä kriittiseen pisteeseen saakka.

Samaan aikaan, kun Thomas taistelee aikaa vastaan käydessään suurinta kamppailua sisällään, saa Vanessa huomata paljastuneiden salaisuuksien olleen vasta alkua. Syvemmälle sukeltaminen vie hänet entistä synkempien kysymysten ja vastausten äärelle.

Pääsemme myös hyppäämään menneisyyteen ja seuraamaan, kuinka Tukahdutettujen valta eteni vaihe vaiheelta Thomasin näkökulmasta. Mitä kaikkea hän on joutunut käymään läpi vain, jotta voisi menettää paikkansa johtajana pahimpana mahdollisena hetkenä?

Trilogian toinen osa, **Tukahdutetut 2 - Ikiliekki**, vie lukijan lähelle tapahtumia, jotka vapauttivat myrkytetyt sielut horjuttamaan Schwarzin linnan rauhaa. On tullut aika paljastaa miten kaikki tapahtui ja mikä oli kenenkin rooli sinä iltana, kun pahuus pääsi valloilleen.

